

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/32/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116217921
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116217921.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci sporu žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpený splnomocnenkyňou: Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., Michalská 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanej: P. X., nar. XX.XX.XXXX, A. S. XXXX/X, T.-H., o zaplatenie 706,86 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11Csp/47/2016-120 zo dňa 2. októbra 2018 vo výroku II. a III., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku III. **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 40,46 eura a v časti zmluvného úroku vo výške 10,90% ročne zo sumy 666,40 eur od 11.12.2014 zastavil, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalovanej sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. V časti späťvzatia svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP a v zamietajúcej časti podľa § 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499, § 502 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), c), d), § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa prílohy č. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 4 ods. 3, ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2 a § 565 Občianskeho zákonníka.

3. Vecne vychádzal zo zisteného skutkového stavu, že žalobca ako veriteľ a žalovaná dlžník uzavreli dňa 23.07.2008 Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi bezúčelový spotrebný úver vo výške 102.000,- Sk (3.385,78 eura), ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 84-och mesačných splátkach vo výške 1.819,13 Sk (60,38 eura). Ročná úroková sadzba bola dojednaná vo výške 10,90% ročne, RPMN vo výške 13,34%, priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 15,98%. Celkové náklady dlžníka (budúca hodnota spotrebného úveru) boli uvedené vo výške 152.914,93 Sk (5.075,85 eura), z toho výška istiny je 102.000,- Sk (3.385,78 eura) a výška úrokov s poplatkami 50.914,93 Sk (1.690,07 eura). Dátum splatnosti prvej splátky bol dojednaný na 23.08.2008 a poslednej na 23.07.2015. Žalovaná na uvedenú zmluvu zaplatila, vychádzajúc z vyjadrenia žalobcu zo dňa 21.09.2018 (č.l. 113) v spojení s históriou transakcií (č.l. 116) celkom sumu 4.747,14 eura (2.719,39 + 1.438,93 + 2,22 + 397,54 + 189,06). Prvou upomienkou zo dňa 03.01.2014 vyzval žalobca žalovanú

k úhrade nedoplatku. Výzvou zo dňa 10.12.2014 žalobca úver zosplatnil ku dňu 10.12.2014 a vyzval žalovanú na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom.

Právny vzťah založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ a zák. č. 258/2001 Z.z.). K uvedenému záveru dospel súd z dôvodu, že uvedená zmluva je formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko text zmluvy bol vopred pripravený, dlžník ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z., má prednosť pred všeobecnou úpravou, súd vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Nakoľko predmetná zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 1.819,13 Sk (60,38 eura) bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy.

Rovnako v zmluve chýba náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a sice údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento údaj je uvedený vo výške 152.914,93 Sk (5.075,85 eura), pričom uvedená suma nezodpovedá násobku anuitnej splátky vo výške 1.819,13 Sk (60,38 eura) a počtu splátok 84, resp. zo zmluvy nie je zrejmé, z čoho táto suma pozostáva. V prípade celkových nákladov dlžníka je potrebné trvať na tom, aby išlo o údaj vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak ako to požaduje ustanovenie § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Je úlohou dodávateľa, aby uzavrel so spotrebiteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere v takom znení, ktoré je v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 ZoSÚ, inak sa v zákonom stanovených prípadoch vystavuje riziku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Je bez významu, aký je rozdiel medzi uvedenou sumou celkových nákladov dlžníka a správnym údajom. Dodávateľ očividne zvolil nesprávny postup, kedy celkové náklady spotrebiteľa nevypočítal v súlade s ustanovením § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), v zmysle ktorého údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa má byť vypočítaný, a to na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákonodarcu vyžaduje správne vypočítaný údaj o celkových nákladoch, pričom iba pri správnom údají je možné takýto údaj považovať za v zmluve uvedený. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že nebola dodržaná náležitosť zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Okrem vyššie uvedeného, súd poukazuje na to, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, keď tento údaj je uvedený vo výške 13,34%, avšak táto hodnota nebola určená správne. Súd pre výpočet použil vzorec podľa prílohovej časti ZoSÚ, pričom správny údaj o výške RPMN je podľa tohto výpočtu 13,06%. Keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov, nie je možné uvedený údaj považovať za v zmluve uvedený.

Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru a žiadnych poplatkov, a to s poukazom na citované ustanovenie § 4 ods. 3 ZoSÚ. Žalobca by mal nárok len na

vrátenie poskytnutého úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej, keďže však žalovaná čerpala úver v celkovej výške 3.385,78 eura a na úver zaplatila celkom sumu 4.747,14 eura, zaplatila viac, ako jej bolo poskytnuté, a preto súd žalobu ako nedôvodnú vo výroku II. zamietol. Z uvedeného dôvodu zamietol súd žalobu aj v časti požadovaných úrokov z omeškania, nakoľko žalovaná sa v spojení s vyššie uvedeným do omeškania nedostala. K poplatku za poistenie súd ešte uvádza, že v zmluve o úvere sa uvádza len, že žalovaná vyjadruje súhlas s poistením, v zmluve sa neuvádza ani len výška mesačnej splátky poistného. To samo o sebe znamená následok v zmysle § 4 ods. 4 ZoSÚ, a síce, že od žalovanej nemôže žalobca požadovať poplatok za poistenie, nakoľko nie je uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Okrem toho, zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 OZ (výška poistného plnenia, výška poistného, splatnosť poistného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poistné, poistná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poistnej zmluvy. Predovšetkým pre poistnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 OZ predpísaná písomná forma a žalobca žiadnu písomnú poistnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil. Žalobca tak nepreukázal existenciu poistnej zmluvy, z ktorej by mu vyplýval nárok na už zaplatené poistné, preto je potrebné zaplatenú čiastku započítať na istinu.

Pokiaľ ide o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, v prejednávanej veci je aplikovateľný rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trnave v rozsudku č.k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.09.2017.

K žiadosti žalobcu, aby súd v prípade, že by disponoval právnym posúdením, podľa ktorého by bolo možné žalobe čo i len čiastočne nevyhovieť, toto žalobcovi oznámil, súd poukazuje na nasledovné. Na prejedanie veci samej súd nariadil pojednávanie, na ktoré riadne predvolal právneho zástupcu žalobcu, tento mal možnosť sa na pojednávanie dostaviť a vypočúť si predbežné právne posúdenie veci súdom. Civilný sporový poriadok upravuje, kedy súd predbežné právne posúdenie veci dáva, pričom toto sa realizuje práve na pojednávaní, ktorého sa z vlastnej vôle právny zástupca žalobcu nezúčastnil. Odročenie pojednávania za účelom, aby súd poskytol písomné predbežné právne posúdenie veci strane, ktorá sa dobrovoľne vzdala účasti na pojednávaní, by bolo jednak nevhodným predĺžovaním konania, ale najmä neprípustným porušením zásady rovnosti strán sporu, navyiac, ak na druhej strane je spotrebiteľ.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, keď žalovanej, ktorá by inak na náhradu trov konania mala nárok, nakoľko bola v konaní plne úspešná (zastavenie v časti zaviniť žalobca vzatím časti žaloby späť bez bližšieho zdôvodnenia a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá), nárok na náhradu trov konania vo výroku III. nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli. Súd má pritom za to, že v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovanej uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarca.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom splnomocnenkyne a to výlučne proti druhému výroku. Odvolanie odôvodnil najmä tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podstata nesprávnosti spočíva najmä v nesprávnom právnom posúdení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v nesprávnom postupe a rozhodnutí súdu z hľadiska jeho odôvodnenia, možného preskúmania, presvedčivosti a prijateľnosti, predvídateľnom postupe konajúceho súdu v rozpore s § 138 Civilného sporového poriadku, v postupe a v rozhodnutí v rozpore s princípom právnej istoty. Odvolateľ namieta predovšetkým ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu neuvedenia presného termínu konečnej splatnosti úveru a nerozloženia úverových splátok na jednotlivé zložky. Uvedená požiadavka je v rozpore s článkom 10 v Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako aj podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bírová. Termín konečnej splatnosti úveru označením mesiaca, roku je totiž určité a zrozumiteľné. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017. Podľa bodu 32. odôvodnenia uviedol, že namieta odôvodnenie nakoľko v z rozsudku vôbec nevyplýva ako súd prvej inštancie dospel k hodnote

13,06%, či je tento jeho záver správny. Súd síce uvádza, že na výpočet použil vzorec podľa prílohovej časti zákona o spotrebiteľských úveroch, nikde inde v texte napadnutého rozhodnutia to však bližšie neuvádza, ani proces samotného výpočtu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolateľ nevie aké konkrétne hodnoty súd pri uvádzanom použití do vzorca dosadil, za aké premenné ich dosadil, ani nevie to ako by bol vykonaný samotný výpočet a či je tento postup správny. Osobitne preto namieta, že rozsudok je nepreskúmateľný. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí dôrazne uvádza potrebu zachovania obsahu aproximovanej smernice pri zaručení jej úplnej účinnosti, v samotnej smernici sa záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti neuvádza. Upriamil pozornosť na § 138 Civilného sporového poriadku, pričom postup podľa § 138 je v rozpore s postupom súdu v danej veci. Odvolateľ je názoru, že závery súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru má nepochybne viesť k úvahe a k záveru o zjavnej nedôvodnosti žaloby a namieta, že popri uvedenom je zrejmy presný postup ako postupovať v prípade zjavnej nedôvodnej žaloby, čo by platilo aj v prípade uplatnenia zamietnutého nároku. Namieta preto porušenie § 138 Civilného sporového poriadku. Nesúhlasí s postupom súdu uvedených v bode 35. odôvodnenia. Žalobca žiadal o to, aby súd v rámci predvídateľnosti súdneho rozhodnutia žiadal o oznámenie skutočností kedy by súd považoval za potrebné resp. vhodné doložiť podklad alebo vysvetlenie, či dôkaz zo strany žalobcu toto na základe výzvy súdu zabezpečí; alebo keby by súd disponoval úvahou, právnym posúdením veci v dôsledku ktorej by bolo možné nároku žalobcu čo len čiastočne nevyhovieť resp. by tento nebol čo len čiastočne dôvodný po tomto podaní k tomuto predbežnému právnemu posúdeniu sa chce vyjadriť. Bolo to uvedené v podaní zo dňa 13.07.2018 ako aj v podaní zo dňa 21.09.2018. Podľa žalobcu tu bol tak dostatočne priestor na prípadnú úvahu súdu o jeho postoji k tejto veci. Žalobca mal po celý čas za to, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Z uvedených dôvodov namieta, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namieta, že rozhodnutie je postihnuté vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu spis. zn. 8Sžo 191/2010, 2MCdo 7/2009, na komentár § 157 od Prof. JUDr. Jána Mazáka, PhD., uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo 201/2014, článok 6 ods. 1 Dohovoru, na článok 36 ods. 1 Ústavy SR, na článok 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Z rozhodnutí vyplýva, že je potrebné vyrovnať sa s argumentom účastníka konania, znamená uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd odmietne nejaký argument účastníka konania, musí odôvodnenie rozhodnutia vyvrátiť, resp. aspoň spochybníť, alebo vysvetliť prečo tento argument považuje za irelevantný. Poukázal na článok 2 ods. 1, 2 a 3 Civilného sporového poriadku. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozhodnutie zmenil a návrhu vyhovel alternatívne, aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ako prílohy k odvolaniu doložil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017 a sp. zn. 4Cdo 211/2017.

6. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku.

8. Už prvým výrokom preskúmaného rozsudku právoplatnou časťou (§ 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 40,46 eur a v časti zmluvného úroku vo

výške 10,90% ročne zo sumy 666,40 eur od 11.12.2014 do zaplattenia zastavil, v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok a závislý výrok o náhrade trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku právne správne posúdil jeho nárok.

9. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci samej, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti vo veci samej. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

10. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné.

11. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

12. V preskúmanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobcom žalovanej na základe zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórných zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), neuvedením údajov o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom vypočítaných na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy a riadnym neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy).

13. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

14. Ustanovenie § 4 ods. 3 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Vychodiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 4 ods. 3 ZoSÚ zákonodarcia v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

15. Súd prvej inštancie rozhodol preto správne po zistení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami konania neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a z tohto dôvodu je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

16. Účelom náležitosti ustanovenej v § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ (v relevantnom znení) je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil (ako bude s jeho platbou naložené) a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda i na odplatu žalobkyne. To nemožno nahradiť uvedením len výšky mesačnej splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo 128/2016, sp. zn. 7Sžo 61/2015). Stanovenie rozsahu splácania istiny, úrokov a iných poplatkov (tzv. rozčlenenie splátky), bolo možné napr. vymedzením percentuálnej časti označenej splátky, ktorá pripadá na jednotlivé jej súčasti (istinu, úrok a iné poplatky), prípadne spôsobu (pravidiel) jej zmeny.

17. Predmetná obligatórna náležitosť (§ 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ) predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. Odvolací súd sa preto nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, že pre splnenie obsahových zákonom stanovených náležitostí zmluvy postačovalo uspokojiť sa s uvedením výšky mesačnej splátky. V zmluvách, ktoré nečlenia splátky na časť istiny, úrokov a iných poplatkov, spotrebiteľ nevie, koľko má hradiť na istinu úveru, úroky a poplatky. Aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť pre uzavretie úverovej zmluvy na základe úplnej znalosti veci, je potrebné mu poskytnúť informácie i o nákladoch spojených s úverom. Občianskoprávna úprava priradovania čiastočného plnenia dlhu, je založená na prednostnom splácaní istiny a až následne úrokov (ak dlžník neurčí inak) podľa § 565 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na rozdiel od tejto úpravy Obchodný zákonník upravuje započítavanie jednotlivých plnení v opačnom poradí. Ak zmluva obsahuje rozčlenenie splátky, je naplnené pravidlo, aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky úrokov, poplatkov, o čom spotrebiteľ má vedomosť od počiatku uzavretia zmluvy a veriteľ, mimo vôle spotrebiteľa, nemôže jednostranne rozhodnúť o splátke istiny a svojej odplaty, prípadne ďalších nákladoch. Ak spotrebiteľ v dôsledku nerozčlenenia splátky v zmluve nevie, v akom pomere bude splácať istinu úveru a hradiť úroky z úverov ako odmenu veriteľa, prípadne nie je ani o spôsobe tohto pomeru informovaný, je treba konštatovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (rozdelenie tak neurčuje dohoda so spotrebiteľom a o spôsobe tohto pomeru nie je ani veriteľom informovaný v čase uzavretia zmluvy).

18. Rozlišovanie splátky, v prípade ktorej sa uhrádza aj istina a úrok, má reálny a praktický význam. Zmluvná rovnováha v zmluve o spotrebiteľskom úvere mala byť naplnená len v prípade informovania veriteľa o podmienkach splácania rozčlenených častí splátky, prípadne o ich pomere alebo spôsobe zmeny, z hľadiska porovnávania produktov pri rozhodovaní spotrebiteľa o uzavretí zmluvy, ako i určení aká časť plnenia sa použije na splátku istiny a aká na splátku úrokov (Občiansky zákonník preferuje dlžníka ako subjekt určujúci priradovanie čiastočného plnenia vo vzťahu k povinnostiam platiť istinu, úroky a poplatky). ZoSÚ stanovuje spôsob výpočtu RPMN, označením príslušného vzorca, ako i dosadzovaných hodnôt, pričom pojem splátka v tomto smere ostáva zachovaný, vzhľadom na dohodnutú výšku splátky v zmluve. Smernica pritom predpokladá na účely výpočtu RPMN údaje o splátkach, a to tak, aby bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené poplatky, ktoré sa do výpočtu nezahŕňajú. Rovnako tak predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov.

19. Podľa odvolacieho súdu nemožno súhlasiť s odkazom žalobcu na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia proti Kláre Bíróovej. V tomto rozsudku sa totiž Súdny dvor EÚ zaoberal výkladom smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola do slovenského právneho poriadku implementovaná až zákonom č. 129/2010 Z.z. s účinnosťou od 11. júna 2010. Čl. 22 ods. 1 tejto smernice ustanovuje, že keďže smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Z toho vyplýva, že táto smernica sleduje tzv. úplnú harmonizáciu úpravy zmlúv o spotrebiteľskom úvere, od ktorej sa členské štáty nesmú odchyliť ani v prospech spotrebiteľa.

V prerokúvanej veci sa však zmluva medzi žalobcom a žalovanou spravuje zákonom č. 258/2001 Z.z., ktorým bola do právneho poriadku Slovenskej republiky prebratá smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru. Táto smernica podľa jej čl. 15 nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia na ochranu spotrebiteľov konzistentné s ich záväzkami zo zmluvy (o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva). Uvedená smernica teda sledovala tzv. minimálnu harmonizáciu, ktorá umožňovala členským štátom prijímať a teda aj vykladať národné právo prísnejšie, než sú požiadavky vyplývajúce z citovanej smernice. Vzhľadom na to nie je dôvodné vytknúť súdu prvej inštancie, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. vykladá prísnejšie než obdobné ustanovenie čl. 10 písm. h) smernice 2008/48/ES vyložil Súdny dvor EÚ.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nemožno vychádzať z právnych záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia proti Kláre Bíróovej, ako ani z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré na toto rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nadväzujú. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017, 3Cdo 56/2018, 4Cdo 187/2017, 4Cdo 211/2017, 7Cdo 98/2018 vychádzajú z právnej úpravy zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nie z právnej úpravy zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vzťahujúcej sa na prejednávanú vec.

21. Odvolací súd preto rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že pre záver o bezúročnosti a bezplatkovosti stačí nesplnenie čo i len jednej zákonom stanovenej náležitosti, odvolací súd sa v súlade s požiadavkou hospodárnosti a účelnosti nezoberal otázkou, či v zmluve absentuje i náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. j), ako posúdil súd prvej inštancie.

22. Odvolateľ namietal porušenie postupu podľa § 138 Civilného sporového poriadku súdom prvej inštancie v neprospech žalobcu.

23. Podľa § 138 Civilného sporového poriadku, ak zo skutočností tvrdených v žalobe je po predbežnom právnom posúdení zrejmé, že žaloba je zjavne nedôvodná, súd vyzve žalobcu na späťvzatie žaloby. Na tento účel môže súd žalobcu vyslúchnuť.

24. Nedôvodnou žalobou treba rozumieť žalobu, ktorá má všetky náležitosti podľa § 127 Civilného sporového poriadku pôjde o žalobu, ktorá bude úplná s ohľadom na to, že z nej bude zrejmé to, čoho, proti komu a na základe akých skutkových tvrdení sa žalobca domáha. Zákon nestanovuje žiadnu osobitnú formu na to, akým spôsobom strane oznámiť predbežné právne posúdenie a vyzvať ju na späťvzatie žaloby. Preto nemožno dospieť k záveru, že by uvedenie predbežného právneho posúdenia muselo byť urobené len žalobcovi doručenou písomnosťou. Predbežné právne posúdenie môže súd žalobcovi uviesť ešte pred dorúčením žaloby protistrane spolu s vyjadrením žalovaného, pri pokuse o vyriešenie sporu zmierom alebo výslovne podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku i potom, ako na pojednávaní stranám uvedie, ktoré tvrdenia sporné a ktoré nesporné a ktoré dôkazy vykoná alebo nevykoná. Vyjadrenie predbežného právneho posúdenia nemožno vylúčiť ani po čiastočnom alebo úplnom vykonaní dôkazov, pričom pri tomto postupe súd môže i opakovane uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré za nepreukázané. Uvedenie zjavnej nedôvodnosti žaloby je konštruované ako povinnosť súdu, pričom zákon žiadnym spôsobom túto povinnosť nerelativizuje vhodnosťou vykonania tohto úkonu. Zároveň však na druhej strane zo zákona nevyplýva žiaden priamy následok nesplnenia tejto povinnosti. Ak súd bude v konaní postupovať tak, že bude konať o celkom alebo sčasti nedôvodnej žalobe bez toho, aby toto uviedol žalobcovi, nie je možné dospieť k záveru, že by takéto porušenie povinnosti bolo vadou konania odôvodňujúce prípadné zrušenie rozhodnutia vo veci samej.

25. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, pokiaľ mala strana možnosť zúčastniť sa pojednávania a vypočuť si predbežné právne posúdenie veci súdom a strana sa na pojednávanie nedostavila, neodročenie pojednávania za účelom poskytnutia predbežného právneho posúdenia veci písomne súdom, nemôže viesť k záverom o porušení procesného postupu a znemožnenie práv žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Vecne správne bolo aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, aplikujúce ustanovenie § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, čl. 4 ods. 2 a čl. 17 Civilného sporového poriadku keď žalovanej,

ktorej by inak patril nárok na náhradu trov konania podľa zásady úspechu, nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli.

27. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na úplné zistenie skutkového stavu veci a dospel k správne právnemu záveru, keď považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov a žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná zaplatila viac ako čerpala úver. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, vrátane vecne správneho a osobitnými odvolacími dôvodmi nenapadnutého závislého výroku o náhrade trov konania, ako vecne správne potvrdil.

28. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná. Z dôvodu, že žalovaná ale preukázateľne a účelne nevynaložila žiadne výdavky v súvislosti s týmto odvolacím konaním, ako to predpokladá § 251 Civilného sporového poriadku, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

29. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).